

ผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความเห็นต่อการเรียนไวยากรณ์แบบที่มีครูเป็นศูนย์กลาง และการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Achievement on English Grammar and Opinion Towards the Use of Teacher-Fronted Instruction and Peer Teaching Strategy

ยวารี สะอีดี* และนิสากร จารุมณี

Yawaree Sa-e-dee* and Nisakorn Charumanee

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตำบลคอหงส์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110
Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai, Songkhla, 90110, Thailand

*Corresponding author, e-mail: yawaree_001@hotmail.com

(Received: May 22, 2018; Revised: Jul 15, 2018; Accepted: Oct 22, 2018)

บทคัดย่อ

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นส่วนสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ แต่จากงานวิจัยในอดีตพบว่า นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ต่ำลง งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและความเห็นต่อการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 1 แห่ง ในจังหวัดยะลา ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม จำนวน 40 คน การเก็บข้อมูลใช้รูปแบบเชิงทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ใบงาน มอบหมายงานสอน แบบทดสอบประเมินความสามารถด้านไวยากรณ์ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับความเห็นของนักเรียนต่อการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ร้อยละ ค่าที่ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์สรุปข้อมูลจากการจัดกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) การเรียนที่มีครูเป็นผู้สอน นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนและนักเรียนที่เรียนจากเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่ระดับพัฒนาการของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มขึ้นในระดับที่ไม่แตกต่างกัน 2) การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่นักเรียนที่เรียนจากเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นเล็กน้อย 3) นักเรียนพึงพอใจต่อการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางในระดับสูงมาก 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการทำหน้าที่สอนเพื่อนและการเรียนจากเพื่อนในระดับมาก ทั้งกล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความเห็นต่อการเรียนไวยากรณ์ การเรียนแบบที่มีครูเป็นศูนย์กลาง การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Abstract

Grammar is a necessary part of language learning, however; the previous studies showed that students were unmotivated to learn English grammar, so it decreased learning abilities in students. The purposes of this study were to investigate students' achievement on English grammar and opinion towards the use of teacher-fronted instruction and peer teaching strategy. The participants were one experimental group consisting of 40 Matthayomsuksa 1 students from a medium sized secondary school in Yala province. An experimental design was used in this study. The instruments were grammar lesson plans, teaching task assignments, two English grammar tests, a questionnaire and in-depth interviews. The statistics used were mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), percentage and t-test. Qualitative data were categorized and summarized. The results were as follows: 1) In teacher-fronted instruction session, it was found that students who were peer teachers and peer learners could improve their grammatical scores significantly at the level of 0.01 even though the significant differences of progression level were not

found. 2) In peer teaching strategy session, students who were peer teachers improved their achievement level of grammar significantly at the level of 0.01 while that of peer learners slightly increased. Results from the comparison of the two groups indicated no significant differences in progression. 3) There were highly positive opinions towards teacher-fronted instruction. 4) Students who acted as peer teachers were highly satisfied with their role and students who acted as peer learners were highly satisfied with their peers' instruction. Further findings suggested that the factors that contributed towards effective English grammar learning.

Keywords: Achievement on English grammar, Opinion towards grammatical instructions, Teacher-fronted instruction, Peer teaching strategy

บทนำ

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นส่วนสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเพราะการมีความสามารถด้านไวยากรณ์จะพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้เร็ว รวมทั้งสามารถช่วยส่งเสริมให้ใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Conradie, 2013) สำหรับการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในประเทศไทยซึ่งใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษานานาชาติ ผลการวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาวิธีการเรียนและวิธีการสอนไวยากรณ์ เช่น Phothongsunan (2014) พบว่านักเรียนบางคนคิดว่าการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยากซึ่งส่งผลให้นักเรียนรู้สึกเบื่อกิจกรรมในชั้นเรียนและจำกัดการรับรู้ทางภาษาของนักเรียน อย่างไรก็ตาม Matden & Charumanee (2017) พบว่า ครูผู้สอนไวยากรณ์ใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายและมีการผสมผสานระหว่างแบบนิรนัยและอุปนัยแต่คะแนนความสามารถระดับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและการประยุกต์ใช้ในการสื่อสารผ่านทักษะการอ่านและการเขียนยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงถึงแม้ว่านักเรียนจะมีความพึงพอใจต่อรูปแบบเทคนิควิธีการสอนของครูก็ตาม นอกจากนี้นักเรียนเสนอให้มีกิจกรรมการเรียนที่เน้นความเข้าใจและฝึกจนเกิดความมั่นใจ จากข้อค้นพบของงานวิจัยในอดีตแสดงให้เห็นว่ายังมีช่องว่างในส่วนของการเรียน วิธีการสอนหรือวิธีการเข้าถึงความเข้าใจไวยากรณ์ จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าการพัฒนารูปแบบการเรียนอาจเป็นหนทางในการช่วยปรับปรุงช่องว่างดังกล่าวได้ ทั้งนี้โดยการปรับบทบาทผู้สอนและบทบาทผู้เรียนในชั้นเรียน ตามแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบลงมือทำหรือ Active learning ซึ่งเป็นวิธีการจำเป็นสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

การเรียนการสอนแบบลงมือทำ (ปฏิบัติ) หรือ Active learning เป็นรูปแบบการจัดการสอนที่ได้รับความสนใจจากครูผู้สอนในทุกระดับชั้นของประเทศไทย ในยุคการปฏิรูปการเรียนการสอนที่เปลี่ยนบทบาทของผู้เรียนจากผู้รับเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ (Co-creator) และเปลี่ยนบทบาทของครูจากผู้ให้ความรู้เป็นผู้อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ (Facilitator) Active learning คือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติหรือดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอน (Bonwell, 1991 อ้างถึงใน Panawong, 2011) ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ Active learning จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิด ซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปปฏิบัติใช้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

กระบวนการเรียนการสอน Active learning มีความเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นหลักโดย Felder & Brent (2007) ได้สรุปความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ เป็นกระบวนการที่ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มส่งผลให้เกิดความสามารถในการเรียนรู้ที่สูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยการปฏิบัติด้วยตนเองมากกว่าเรียนรู้จากการรับฟังอย่างเดียว นอกจากนั้นการเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งผลให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำสามารถเรียนรู้ได้ต่อไปโดยได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลือจากนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้สูง ทั้งนี้การเรียนรู้แบบร่วมมือยังส่งผลต่อนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้สูง เพราะนักเรียนเหล่านี้สามารถพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาโดยการเรียนรู้จากการค้นคว้า การอธิบายหรือให้คำแนะนำกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ระดับต่ำกว่า จากความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ได้กล่าวถึง วิธีการสอนอีกหนึ่งวิธีที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือและยังส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน คือ วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer teaching strategy) (Tessier, 2004; Felder & Brent, 2007) ซึ่งหมายถึงการเรียนการสอนที่

ให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่ามาทำหน้าที่เป็นผู้สอนนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้ที่อ่อนกว่า Chawiphath & Chamnankit (2011) พบว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มอ่อนกล้าซักถามเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเก่งมากยิ่งขึ้นและภาษาที่ใช้ในการสอนระหว่างเพื่อนทำให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น

จากปัญหาการเรียนไวยากรณ์ของนักเรียนไทยและช่องว่างในการจัดการเรียนการสอน จึงได้ดำเนินการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากวิธีการสอนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบที่มีครูเป็นศูนย์กลางและวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อที่จะนำเสนอแนวการสอนใหม่ๆ ให้ครูผู้สอนนำผลการศึกษาไปประยุกต์ใช้ในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งตอบคำถามวิจัยในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนและนักเรียนที่เรียนจากเพื่อนและความคิดเห็นต่อรูปแบบการเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากวิธีการเรียน 2 รูปแบบ คือ การเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางและการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อศึกษาความเห็นต่อการเรียนไวยากรณ์แบบที่มีครูเป็นศูนย์กลางและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของงานวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 277 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง แห่งหนึ่งในจังหวัดยะลา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 15 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 คน ซึ่งได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยใช้ผลการเรียงลำดับคะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอบวัดระดับความรู้ภาษาอังกฤษในการสอบ O-NET ประจำปีการศึกษา 2559 โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนสูงสุด 20 คนแรกและนักเรียนที่มีคะแนนต่ำสุด 20 คน รูปแบบของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยในสัปดาห์ที่ 1-6 ครูจัดการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบครูเป็นศูนย์กลาง และในสัปดาห์ที่ 7-12 จัดให้มีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีนักเรียนที่มีผลการเรียนสูงรับหน้าที่ในการสอนนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษซึ่งพัฒนาเพื่อใช้เป็นแผนจัดการเรียนรู้แบบมีครูเป็นศูนย์กลางซึ่งแบ่งออกเป็นแผนการจัดการเรียนรู้บทที่ 1 – บทที่ 5

2.2 ใบงานมอบหมายงานสอน ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาและวิธีการสอนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ บทที่ 6 – บทที่ 10

2.3 แบบทดสอบประเมินความสามารถด้านไวยากรณ์ 2 ฉบับ (ฉบับที่ 1 ทดสอบบทที่ 1-5 และฉบับที่ 2 ทดสอบบทที่ 6-10) แบบทดสอบเป็นข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นโดยนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ได้อยู่ในการทดลอง และพบว่าแบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.70 และ 0.77 ตามลำดับ

2.4 แบบสอบถามความเห็นของนักเรียนต่อวิธีการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางโดยนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทุกคน (40 คน) ตอบแบบสอบถามส่วนนี้ ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วยคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five point Likert scale)

2.5 แบบสอบถามความเห็นของนักเรียนต่อวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบสอบถามความเห็นประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นต่อการที่ได้รับหน้าที่สอนเพื่อน ซึ่งผู้ที่ตอบแบบสอบถาม คือ นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อน (20 คน) และส่วนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการได้รับการสอนจากเพื่อน ซึ่งผู้ที่ตอบแบบสอบถาม คือ นักเรียนที่เรียนจากเพื่อน (20 คน) แบบสอบถามประกอบด้วยคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Five point Likert Scale) คือ 5 = เห็นด้วยมากที่สุด (4.51 – 5.00) 4 = เห็นด้วยมาก (3.51 – 4.50) 3 = เห็นด้วยปานกลาง (2.51 – 3.50) 2 = เห็นด้วยน้อย (1.51 – 2.50) 1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด (1.00 – 1.50)

2.6 การสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับความคิดเห็นนักเรียนต่อการสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลางและการเรียนโดยทำหน้าที่เป็นผู้สอนหรือเป็นผู้เรียนที่ได้รับการสอนจากเพื่อน

3. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะการสอนโดยครูเป็นศูนย์กลาง

ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นครูผู้สอนในการทดลองครั้งนี้ โดยเริ่มจากการทดสอบ Pre-test 1 (บทที่ 1-5) ในคาบแรกและหลังจากนั้นดำเนินการสอนตามแผนการสอนบทที่ 1 ถึง บทที่ 5 ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1-5 หลังจากดำเนินการสอนในแต่ละบทเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท เมื่อสอนจบทั้ง 5 บท นักเรียนทำแบบทดสอบ Post-test 1 (บทที่ 1-5) ในสัปดาห์ที่ 6 ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับ Pre-test 1 เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการของนักเรียน

ระยะการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ในระหว่างจัดการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง ผู้วิจัยจัดทำตารางนัดหมายและอธิบายนักเรียนเกี่ยวกับการนำวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในระยะที่ 2 ของการเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนที่มีคะแนนสูง 20 คนแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คนตามความสมัครใจและให้จับฉลากบทเรียนที่แต่ละกลุ่มจะเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการสอนเพื่อน แต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนการสอน จัดเตรียมเนื้อหาตามแนวทางที่ระบุไว้ในใบงานมอบหมายงานสอนและจัดกิจกรรมในการสอนตามวัน-เวลาที่กำหนด โดยผู้วิจัยให้ความช่วยเหลือและคำปรึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการสอน การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเริ่มในสัปดาห์ที่ 7 และมีการสอบ Pre-test 2 (บทที่ 6-10) ก่อนโดยครูผู้วิจัยเป็นผู้จัดสอบ หลังจากนั้นนักเรียนผู้สอนดำเนินการสอนในแต่ละบท ครูผู้วิจัยจัดให้นักเรียนทุกคนทำแบบฝึกหัดท้ายบท เมื่อเรียนจบทั้ง 5 บท ครูผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบ Post-test 2 (บทที่ 6-10) ในสัปดาห์ที่ 12 ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับ Pre-test 2 เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการของนักเรียนและนักเรียนตอบแบบสอบถามความคิดเห็น ในสัปดาห์ที่ 13 ครูผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพจาก การสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยสรุปและใช้สนับสนุนข้อมูลเชิงปริมาณ

ผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ของนักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนและนักเรียนที่เพื่อนสอน

ในระยะที่ 1 (สัปดาห์ 1-5) ที่มีการสอนโดยครู นักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถพัฒนาการเรียนดังแสดงในตารางที่ 1 และตารางที่ 2

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและค่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ในระยะที่มีครูเป็นผู้สอน

	Pre 1		Post 1		Mean Difference	t value	p value
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
กลุ่มสอนเพื่อน (n=20)	19.15	5.09	21.45	5.11	2.30	3.42**	0.00
กลุ่มเพื่อนสอน (n=20)	10.60	3.14	13.95	3.35	3.35	5.22**	0.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 2 ความแตกต่างของระดับพัฒนาการด้านไวยากรณ์ในระยะที่มีครูเป็นผู้สอน

	กลุ่มสอนเพื่อน	กลุ่มเพื่อนสอน	Mean Difference	t value	p value
ระดับพัฒนาการ	2.30	3.35	1.05	-1.13	0.27

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ก่อนและหลังการเรียนโดยมีครูเป็นผู้สอนของนักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนและนักเรียนที่จะเรียนจากเพื่อนโดยค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 3.42^{**}$) และเมื่อเปรียบเทียบระดับพัฒนาการของนักเรียน

ทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตารางที่ 2 กล่าวได้ว่าการเรียนไวยากรณ์โดยมีครูเป็นผู้สอนทำให้นักเรียนทั้งหมดพัฒนาความรู้เพิ่มขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและระดับพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นทั้งในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน

ในระยะที่ 2 ที่มีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนสามารถพัฒนาผลการเรียนดังแสดงในตารางที่ 3 และตารางที่ 4

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและค่าความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ในระยะเพื่อนช่วยเพื่อน

	Pre 2		Post 2		Mean Difference	t value	p value
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.			
กลุ่มสอนเพื่อน (n=20)	19.45	3.43	21.15	3.59	1.70	3.90**	0.00
กลุ่มเพื่อนสอน (n=20)	15.85	3.68	16.70	3.20	0.85	1.24	0.23

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4 ความแตกต่างของระดับพัฒนาการด้านไวยากรณ์ในระยะเพื่อนช่วยเพื่อน

	กลุ่มสอนเพื่อน	กลุ่มเพื่อนสอน	Mean Difference	t value	p value
ระดับพัฒนาการ	1.70	0.85	0.85	1.05	0.30

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นถึงคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ก่อนและหลังการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนที่สอนเพื่อนและนักเรียนที่เพื่อนสอน โดยค่าเฉลี่ยคะแนนหลังการเรียนของนักเรียนกลุ่มสอนเพื่อนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t=3.90^{**}$) ในขณะที่กลุ่มเพื่อนสอนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยซึ่งไม่อยู่ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผลจากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าระดับพัฒนาการของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มขึ้นในระดับที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.05$) ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการเรียนไวยากรณ์แบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลดีต่อกลุ่มเก่งที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนทำให้พัฒนาความรู้เพิ่มขึ้นในระดับที่มีนัยสำคัญแต่สำหรับกลุ่มอ่อนยังไม่สามารถพัฒนาความรู้เพิ่มขึ้นได้อย่างชัดเจน

2. ความคิดเห็นต่อรูปแบบการเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2.1 ความคิดเห็นต่อรูปแบบการเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง

ผลการวิเคราะห์ความเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบที่มีครูเป็นศูนย์กลาง แสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความเห็นต่อการเรียนโดยมีครูเป็นศูนย์กลาง

ลำดับ	การเรียนแบบที่มีครูเป็นศูนย์กลาง	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1	ส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนให้สนุกสนานมากขึ้น	4.53	0.55	มากที่สุด
2	ช่วยส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาในการเรียน	4.50	0.60	มาก
3	สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.50	0.60	มาก
4	เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าทำกิจกรรมได้อย่างอิสระ	4.48	0.68	มาก
5	ทำให้ข้าพเจ้าเรียนได้ดีขึ้นเพราะสื่อการสอนที่ครูเตรียมไว้	4.38	0.67	มาก
6	ทำให้ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบต่องาน	4.32	0.80	มาก
7	ช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว	4.27	0.72	มาก
8	ทำให้ข้าพเจ้ากล้าคิดกล้าตอบ	4.18	0.75	มาก
9	ทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้มากขึ้น	4.13	0.91	มาก
ค่าเฉลี่ย (n=40)		4.32	0.70	มาก

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งหมดมีความพึงพอใจต่อการเรียนจากครูผู้สอนในระดับมากแทบทุกด้าน ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.70) แต่ความพึงพอใจในเรื่อง การส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนให้น่าสนใจมากขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.55) นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ พบว่า นักเรียนร้อยละ 60 สามารถเข้าใจเนื้อหาในการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเนื่องจากการอธิบายของครู กิจกรรมและสื่อการสอนที่ครูนำมาใช้ ทั้งนี้กิจกรรมและสื่อต่างๆ ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่น่าเบื่อและนักเรียนเพียงร้อยละ 30 ระบุว่า การเรียนจากครูส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงความเห็น ซึ่งสอดคล้องกับผลจากตาราง 5 ลำดับที่ 9 ที่ระบุประเด็นนี้ในระดับน้อยกว่าข้ออื่นๆ ($\bar{x} = 4.13$, S.D. = 0.91) เนื่องจากนักเรียนไม่มั่นใจและกลัวตอบคำถามผิดในชั้นเรียน แม้ว่าครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและตอบคำถาม

2.2 ความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่สอนเพื่อน

ผลการวิเคราะห์ความเห็นของนักเรียนที่มีต่อการทำหน้าที่สอนเพื่อน แสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นต่อการทำหน้าที่สอนเพื่อน

ลำดับ	การเรียนจากเพื่อน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1	การเรียนจากเพื่อนช่วยส่งเสริมบรรยากาศในห้องเรียนให้น่าเรียนมากยิ่งขึ้น	4.25	0.85	มาก
2	ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นกันเองและกล้าแสดงออกเมื่อเรียนกับเพื่อน	4.15	0.88	มาก
3	การเรียนจากเพื่อนช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าอยากพัฒนาตนเองให้เก่งเหมือนเพื่อน	4.05	0.83	มาก
4	การเรียนจากเพื่อนทำให้ข้าพเจ้ากล้าที่จะถามข้อสงสัย	4.00	0.86	มาก
5	ข้าพเจ้าชอบการอธิบายเนื้อหาของผู้สอน	3.95	0.76	มาก
6	การเรียนจากเพื่อนช่วยส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาต่างๆ	3.85	0.75	มาก
7	ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนได้ดีเพราะสื่อการสอนของเพื่อนผู้สอน	3.85	0.75	มาก
8	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นและตั้งใจเมื่อเพื่อนเป็นผู้สอน	3.80	1.20	มาก
9	การเรียนจากเพื่อนสร้างแรงจูงใจในการเรียนไวยากรณ์ให้ข้าพเจ้า	3.55	1.10	มาก
	ค่าเฉลี่ย (กลุ่มเพื่อนสอน n=20)	3.94	0.88	มาก

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการทำหน้าที่สอนเพื่อนในระดับมาก ($\bar{x} = 4.47$, S.D. = 0.62) และพบว่า ประเด็นที่นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดสามประเด็นแรกคือ การได้ฝึกการเป็นผู้นำ ($\bar{x} = 4.65$, S.D. = 0.59) การเตรียมการสอนทำให้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์เพิ่มขึ้น ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.60) และการได้รับหน้าที่สอนเพื่อนทำให้สนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.50) นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ พบว่านักเรียนร้อยละ 70 เห็นด้วยว่าการทำหน้าที่สอนเพื่อนช่วยให้เข้าใจเนื้อหาหลักไวยากรณ์ได้มากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง พุดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนผู้สอน และการได้อธิบายเพื่อนเท่ากับเป็นการทบทวนความรู้และนักเรียนร้อยละ 40 ระบุว่า การเตรียมการสอนช่วยฝึกทักษะการคิดเพราะนักเรียนต้องวางแผนการดำเนินกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจจากเพื่อนร่วมชั้นและเลือกใช้อธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้ง่ายที่สุด

2.3 ความคิดเห็นต่อการเรียนจากเพื่อน

ผลการวิเคราะห์ความเห็นของนักเรียนที่เรียนจากเพื่อน แสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ความคิดเห็นต่อการเรียนโดยมีเพื่อนเป็นผู้สอน

ลำดับ	การทำหน้าที่สอนเพื่อน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1	ข้าพเจ้าได้ฝึกการเป็นผู้นำ	4.65	0.59	มากที่สุด
2	การเตรียมการสอนทำให้ข้าพเจ้ามีทักษะการคิดวิเคราะห์เพิ่มขึ้น	4.60	0.60	มากที่สุด
3	การได้รับหน้าที่สอนเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ	4.60	0.50	มากที่สุด
4	การรับหน้าที่สอนเพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าชอบที่จะค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น	4.50	0.69	มาก
5	การอธิบายเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าเรียนรู้เนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	4.50	0.51	มาก
6	การได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นก่อนการสอนเพื่อนทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาชัดเจนมากขึ้น	4.45	0.60	มาก
7	การรับหน้าที่สอนเพื่อนช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของข้าพเจ้า	4.35	0.49	มาก
8	การรับหน้าที่สอนเพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าทำงานเป็นกลุ่มได้ดีขึ้น	4.30	0.73	มาก
9	ข้าพเจ้าได้เรียนรู้จากคำถามของเพื่อนผู้เรียน	4.25	0.85	มาก
	ค่าเฉลี่ย (กลุ่มสอนเพื่อน n=20)	4.47	0.62	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยมีเพื่อนเป็นผู้สอนในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 3.94$, S.D. = 0.88) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความพึงพอใจสามอันดับแรกคือ การเรียนจากเพื่อนช่วยส่งเสริมบรรยากาศในห้องเรียนให้น่าเรียนมากยิ่งขึ้น ($\bar{x} = 4.25$, S.D. = 0.85) มีความรู้สึกเป็นกันเองและกล้าแสดงออกเมื่อเรียนกับเพื่อน ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.88) และการเรียนจากเพื่อนช่วยกระตุ้นให้อยากพัฒนาตนเองให้เก่งเหมือนเพื่อน ($\bar{x} = 4.05$, S.D. = 0.83) อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยมีเพื่อนสอน นักเรียนร้อยละ 40 ระบุว่า สามารถเข้าใจเนื้อหาจากการสอนโดยเพื่อนด้วยกิจกรรมที่เพื่อนนำเสนอและการอธิบายเนื้อหาของเพื่อน ทั้งนี้ นักเรียนร้อยละ 50 ระบุว่า อยากที่จะพัฒนาตนเองให้มีความสามารถในการสอนเพื่อนให้เข้าใจเนื้อหาได้

อภิปรายผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์เมื่อเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการเรียนกับครูผู้สอนในระยะที่ 1 สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนกลุ่มเก่งที่จะทำหน้าที่สอนเพื่อนหรือกลุ่มอ่อนที่จะเรียนจากเพื่อน นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มอ่อนมีพัฒนาการที่ไม่แตกต่างจากกลุ่มเก่ง แสดงว่า วิธีการสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลางเป็นประโยชน์ต่อการสอนนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพในการสอนครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนในการนำรูปแบบการสอนมาใช้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เนื่องจากครูอธิบายโดยใช้ภาษาไทย และตรงกับงานวิจัยของ Rajkhowa & Das (2015) พบว่าครูส่วนใหญ่เลือกใช้ภาษาที่หนึ่งในการอธิบายหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเนื่องจากนักเรียนมีความแตกต่างในการเรียนรู้ และจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้นอย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับพัฒนาการของนักเรียนกลุ่มสอนเพื่อนกับนักเรียนกลุ่มเพื่อนสอนพบว่า นักเรียนกลุ่มเพื่อนสอน (นักเรียนกลุ่มอ่อน) สามารถทำคะแนนสูงกว่านักเรียนกลุ่มสอนเพื่อน (นักเรียนกลุ่มเก่ง) ซึ่งอาจสรุปได้ว่านักเรียนที่มีศักยภาพต่ำควรได้รับการสอนจากครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนและเรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่หลากหลาย ในระยะที่ 2 ซึ่งเป็นการเรียนผ่านกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่านักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่กลุ่มที่เรียนจากเพื่อนสามารถพัฒนาเพิ่มขึ้นได้เช่นกัน แต่ไม่อยู่ในระดับที่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีประโยชน์ต่อผู้ที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนมากกว่าผู้ที่เรียนจากเพื่อน สอดคล้องกับผลการตอบแบบสอบถามที่ผู้ทำหน้าที่สอนระบุว่า การได้ฝึกความเป็นผู้นำ ได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และมีความสนุกกับกิจกรรมการสอนและการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยสนับสนุนทฤษฎีเชิงสังคมวัฒนธรรม (sociocultural theory) ซึ่งให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียนและบรรยากาศที่เป็นกันเองในการสอนช่วยลดความกังวลและส่งผลให้นักเรียนสนุกกับกระบวนการเรียนในชั้นเรียน

ความเห็นต่อการเรียนไวยากรณ์แบบครูเป็นศูนย์กลางและแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า โดยภาพรวมจากแบบสอบถามนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางในระดับมากเพราะครูใช้กิจกรรมเสริมในการสอนไวยากรณ์ การอธิบายที่ละเอียดของครูและแบบฝึกหัดทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากการให้สัมภาษณ์ของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนระดับมาก เพราะครูสามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดี แต่ประเด็นการกล้าคิดกล้าตอบอยู่ในระดับน้อยกว่าความพึงพอใจด้านอื่นๆ เพราะเมื่อนักเรียนไม่มีความมั่นใจในเนื้อหา นักเรียนจะไม่สามารถคิดและตอบคำถามได้เนื่องจากกลัวที่จะตอบคำถามผิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Faculty of Education Chulalongkorn University (2018) ที่ระบุว่า ปัญหาในการเรียนการสอนของนักเรียนไทย คือ การขาดความมีส่วนร่วม เนื่องจากมีความกลัวไม่กล้าแสดงออกหรือขาดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ในชั้นเรียน สำหรับความเห็นต่อวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อน จากแบบสอบถามนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและมากที่สุดเพราะนักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากการศึกษาเพื่อนเตรียมตัวสอนและการพูดคุยแลกเปลี่ยนจากกลุ่มเพื่อนที่ทำหน้าที่สอนเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Webb (1995) ที่ระบุว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีทักษะการคิดขั้นสูงและสามารถจดจำความรู้ได้ยาวนานกว่าการเรียนแบบที่ไม่มีการปฏิสัมพันธ์ใดๆ และประเด็นการเตรียมการสอนช่วยส่งเสริมให้นักเรียนผู้สอนมีทักษะการคิดวิเคราะห์เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ พบว่านักเรียนต้องคิดวางแผนลำดับกิจกรรมในการเรียนและคิดหาวิธีการอธิบายที่ทำให้เพื่อนเข้าใจและสนุกกับเนื้อหาที่สอนและในส่วนความพึงพอใจต่อการเรียนโดยมีเพื่อนสอนอยู่ในระดับมากเพราะบรรยากาศในห้องเรียนที่เป็นกันเองระหว่างกลุ่มเพื่อนสอนกับกลุ่มสอนเพื่อนและส่งเสริมให้นักเรียนอยากพัฒนาตนเองให้เก่งเหมือนเพื่อน

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ในระยะเวลาที่เรียนจากครู นักเรียนที่จะทำหน้าที่สอนเพื่อนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่มีระดับพัฒนาการไม่แตกต่างจากกลุ่มที่จะได้รับการสอนจากเพื่อน เมื่อประเมินในระยะเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เช่นกันแต่มีระดับพัฒนาการที่ไม่แตกต่างกับกลุ่มเพื่อนสอน ในระยะเวลาที่เรียนจากครู นักเรียนที่จะได้รับการสอนจากเพื่อนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับพัฒนาการไม่แตกต่างจากกลุ่มที่จะทำหน้าที่สอน เมื่อประเมินในระยะเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่านักเรียนที่เรียนจากเพื่อนสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นเล็กน้อยแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและระดับพัฒนาการไม่แตกต่างกับกลุ่มสอนเพื่อน

2. ด้านความเห็นต่อการเรียนแบบครูเป็นศูนย์กลางและการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักเรียนทั้งหมดมีความพึงพอใจต่อการเรียนจากครูผู้สอนในระดับมากทุกด้าน แต่มีข้อสังเกตว่าประเด็นด้านโอกาสในการแสดงความคิดเห็นในระดับต่ำกว่าข้ออื่นๆ ส่วนนักเรียนที่สอนเพื่อนมีความพึงพอใจต่อการสอนเพื่อนในระดับมากถึงมากที่สุดทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การฝึกการเป็นผู้นำ ส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ และได้ความสนุกในการเรียนภาษาอังกฤษ และนักเรียนที่เรียนจากเพื่อนมีความพึงพอใจในระดับมาก ถึงแม้ระดับความพึงพอใจจะต่ำกว่าความพึงพอใจของกลุ่มสอนเพื่อน

เอกสารอ้างอิง

- Chawiphat, S. & Chamnankit, B. (2011). The effects of teaching English based on communicative approach with cooperative learning techniques on achievement and attitude toward English learning of Matthayomsuksa 2 students. *Social Sciences Research and Academic Journal Nakhon Sawan Rajabhat University*, 6(16), 31-44. (in Thai)
- Conradie, C. I. (2013). Grammar-internal mimicking and analogy. *Iconic Investigations*, 12(1), 63-80.
- Faculty of Education Chulalongkorn University. (2018). *Problems and solution guidelines for current Thai education system*. (2nd ed). Bangkok: Textbooks and Academic papers project Faculty of Education Chulalongkorn University. (in Thai)

- Felder, R. M. & Brent, R. (2007). *Cooperative learning*. In P. A. Mabrouk (ed.). *Active learning: Models from the analytical sciences*. Washington, DC: American Chemical Society.
- Matden, K. & Charumanee, N. (2017). Ability and the relationships between grammar ability, reading and writing skills. *Journal of Humanities Naresuan University*, 14(2), 33-42. (in Thai)
- Panawong, S. (2011). *Active learning – the 21st-century teaching/learning approaches* [Online]. Retrieve October, 9 2017, http://edu.nsrui.ac.th/2011/files/knowledge/17-14-19_22-07-2014_2-1.pdf. (in Thai)
- Phothongsunan, S. (2014). Beliefs about language learning: An EFL perspective. *Journal of Yala Rajabhat University*, 9(1), 57-64. (in Thai)
- Rajkhowa, B., & Das, S. (2015). Competency of teaching English in Indian context: A situational analysis. *Journal of Language Teaching and Research*, 6(1), 71-77.
- Tessier, J. (2004). Using peer teaching to promote learning in Biology. *Journal of College Science Teaching*, 18-21.
- Webb, N. M. (1995). Constructive activity and learning in collaborative small groups. *Journal of Educational Psychology*, 87(3), 406-423.